

Sygn. akt IX Ga 209/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Skoczyńska

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2013 roku w Lublinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L.

przeciwko M. N.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 14 marca 2013 r. sygn. akt VIII GC 840/12

orzeka:

oddala apelację.

IX Ga 209/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 14 marca 2013r. sąd rejonowy (...) – Wschód w L. z siedzibą w Ś. zasądził od pozwanego M. N. na rzecz powoda (...) spółki z o.o. kwotę 2782,45 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 22 listopada 2011r. do dnia zapłaty (pkt I wyroku) oraz kwotę 717 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II wyroku).

W uzasadnieniu wyroku wskazał na następujące ustalenia i motywy swego rozstrzygnięcia.

Strony pozostawały w stałej współpracy handlowej polegającej na zakupie przez pozwanego napojów alkoholowych znajdujących się w ofercie powoda.

Pozwany dokonywał zakupów na podstawie faktur VAT z odroczonym terminem płatności, przy czym zasadniczo był to termin 14 – dniowy, co wynikało z zapisów każdorazowo umieszczanych przez powoda w wystawianych fakturach VAT. Zdarzało się, że przy większych zakupach za zgodą reprezentanta powoda terminy te były przedłużane o kilka, maksymalnie kilkanaście dni. Jak ustalił Sąd Rejonowy w trakcie niniejszego postępowania pozwany nie przedstawił dowodów które wskazywałyby, iż wydłużenie terminu płatności dotyczyło faktur będących podstawą do wystawienia not odsetkowych, których zapłata jest przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie, a nawet nie sprecyzował o jaki okres termin wskazany w przedmiotowych fakturach został wydłużony. Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o zeznania świadków B. S. i Z. S. oraz zeznania pozwanego, którym dał wiarę w części, że w związku z tym, iż pozwany zgodnie z interesem powoda godził się na większe dostawy niż wynikało to z jego zamówienia powód przedłużał terminy płatności za towary z poszczególnych dostaw, które jak przyznał pozwany zasadniczo wynosiły 14 dni. Zdaniem Sądu Rejonowego powyższych ustaleń nie można jednak traktować, tak jak chce pozwany, jako

zrzeczenia się przez powoda z prawa dochodzenia odsetek, a jedynie jako przedłużenie terminu. Pozwany wskazując ogólnikowo, że termin płatności był wydłużony o kilka do kilkunastu dni w przypadku dużych dostaw, nie podaje szczegółowo w odniesieniu do poszczególnych faktur będących podstawą wystawienia not odsetkowych o ile dni w stosunku do każdego terminu płatności z tych faktur miało miejsce jego przesunięcie. W oparciu o dane ze spornych not odsetkowych Sąd Rejonowy ustalił że opóźnienia pozwanego wynosiły niejednokrotnie kilkadziesiąt dni (50, 60), a tylko 10 faktur z objętych sporem 46 było wystawionych na kwoty powyżej 10000 zł, co zdaniem Sądu Rejonowego podważa wiarygodność zeznań pozwanego o akceptowaniu przez powoda płatności z tak dużym opóźnieniem. W ocenie Sądu Rejonowego ustalenia między stronami odnośnie terminów płatności należy rozumieć nie jako całkowite zrzeczenie się przez powoda z prawa do dochodzenia odsetek, ale jako obietnice braku reakcji na drobne (od kilku do kilkunastu dni) opóźnienia w płatnościach przez pozwanego w tym powstrzymywanie się od ich egzekwowania, co potwierdzają zeznania świadków przesłuchanych w sprawie. Sąd Rejonowy ustalił również, że pozwany nie zakwestionował skutecznie żadnej z dat zapłaty wskazanej przez powoda w notach odsetkowych i przyjętej jako podstawa do naliczania odsetek ustawowych..

Reasumując Sąd Rejonowy przyjął, że z materiału dowodowego sprawy nie wynikało by pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy o zrzeczeniu się przez powoda z prawa do dochodzenia odsetek, a zatem skoro pozwany regulował swoje zobowiązania z uchybieniem terminów płatności wskazanych w fakturach VAT, to powód miał pełne prawo do naliczania na podstawie art. 481 k.c. odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd Rejonowy wydał w oparciu o art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w całości oraz przedstawiając następujące zarzuty:

- 1) zarzut faktyczny polegający na niezgodności ustaleń faktycznych Sądu z materiałem dowodowym zebrany w sprawie, w szczególności poprzez ustalenie, iż pozwany był zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda odsetek w związku z przesunięciem terminu za zakupiony towar;
- 2) zarzut naruszenia prawa procesowego, a w szczególności art. 233 k.p.c. w związku z art. 328 §2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznanie, że dokonane przez strony uzgodnienia co do wydłużenia terminów płatności dla pozwanego nie stanowiły zupełnego zrzeczenia się z prawa do dochodzenia odsetek od pozwanego.

Wskazując na powyższe zarzuty wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za obie instancje ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu kosztów dotychczasowego postępowania.

Sąd Okręgowy w Lublinie orzekając w sprawie zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu Okręgowego za chybiony należy uznać zarówno zarzut sprzeczności ustaleń faktycznych z materiałem dowodowym jak i zarzut naruszenia prawa procesowego. Aby podnieść skutecznie zarzut sprzeczności ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd I instancji z zebrany materiał dowodowy, skarżący winien wskazać które fakty przyjęte przez sąd za udowodnione są sprzeczne z konkretnym dowodami w toku postępowania dowodowego. Sformułowany przez skarżącego zarzut faktyczny nie spełnia powyższych wymogów. Przyjęcie przez Sąd Rejonowy braku podstaw do uwzględnienia podniesionego przez pozwanego zarzutu zrzeczenia się powoda prawa do dochodzenia odsetek za opóźnienie w płatnościach dokonywanych przez pozwanego było wynikiem dokonanej przez ten sąd zarówno oceny tak podstawy faktycznej i prawnej zgłoszonego zarzutu. Również w uzasadnieniu apelacji skarżący nie wskazuje, które z ustaleń sądu nie znajdują oparcia w przeprowadzonych dowodach. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił fakty, a mianowicie że strony pozostawały w stałych kontaktach handlowych jak również to, że pozwany należał do strategicznych klientów powoda z racji dokonywania zakupów w większych ilościach,

niejednokrotnie przekraczających ilości zamawiane, co spełniało oczekiwania powoda. Również ustalił, że między stronami były prowadzone uzgodnienia co do przedłużenia niespornego, bo wynikającego z akceptowanych przez pozwanego faktur, 14 – dniowego terminu płatności w przypadku większych kwotowo należności z wystawionych przez powoda faktur. Z faktu tego nie można było wywieść jak chce pozwany, że powód w drodze tych uzgodnień zrzekł się prawa do dochodzenia odsetek w przypadku opóźnienia w zapłacie przez pozwanego. Podstaw do takiego wniosku nie dają zeznania świadka Z. S., pełniącej w okresie spornym funkcję prezesa powodowej spółki. Skarżący w uzasadnieniu apelacji powołuje się na fragmenty zeznań tego świadka, cytując stwierdzenie:” ... Generalnie rzecz biorąc nie dochodziłam odsetek od klienta, gdyż było to źle widziane na rynku. Konkurencja tego nie robiła...”. Klient by się odwrócił”. Cytowaną wypowiedź zawarta była w szerszym kontekście zeznań świadka, w których była prezes pozwanej prezentowała prowadzoną przez siebie strategię marketingową polegającą na nie dochodzeniu odsetek od klienta czynnego, by się nie zraził. Prawidłowo Sąd Rejonowy przyjął, że treść omawianych zeznań nie daje podstawy istnienia ustnej umowy stron, na mocy której działający w imieniu powodowej spółki jej reprezentant zrzekł się prawa do dochodzenia odsetek w stosunku do poszczególnych klientów w tym pozwanego. Realizacja roszczeń odsetkowych, jak wynika z analizowanych zeznań uzależniona była od woli wierzyciela, który decydował w jakich okolicznościach i w stosunku do których podmiotów z tego prawa skorzystać. Nie można zatem z ich treści wnioskować, że powódka zasadę rezygnacji z prawa do odsetek wprowadziła w stosunki umowne z pozwanym, a co najwyżej złożyła deklarację akceptacji zapłat z „jakimś poślizgiem”. Omawiany dowód z zeznań świadka nie dawał podstaw do przyjęcia że doszło do zrzeczenia się przez powoda z prawa dochodzenia odsetek, w konsekwencji czego ustalenie Sądu Rejonowego, że pozwany nie przedstawił żadnego dowodu który wskazywałby na przesunięcie terminu płatności ujawnionego w fakturach objętych notami odsetkowymi, a tym bardziej że doszło do zupełnego zrzeczenia się przez powoda z prawa dochodzenia odsetek od pozwanego zostało dokonane w sposób prawidłowy i nie naruszający reguł art. 233 k.p.c. Zarzut apelacji sprowadza się w istocie do przedstawienia własnej pożądanego dla skarżącego interpretacji zeznań świadka Z. S., w oparciu o wyrwane z kontekstu jej szerszej wypowiedzi pojedyncze zdania. Pozwany jako przedsiębiorca uczestniczący w profesjonalnym obrocie powinien zadbać o to by ustne uzgodnienia ze sprzedawcą towaru (powód) odnośnie przesunięcia terminu płatności przybrały formę pisemnej umowy, któryby stanowiła dowód umożliwiający podjęcie skutecznej obrony w procesie o zapłatę odsetek.

Z tych też względów na mocy art. 385 k.p.c. i przy zastosowaniu art. 505¹⁰ k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił apelację.